

NATO, migranci w UE i nadchodząca wojna w Mołdawii

2 listopada 2024

Podczas gdy często pokazywaliśmy, że UE nie jest niczym więcej niż zwykłym odbiorcą poleceń NATO, decyzja Trybunału Sprawiedliwości w Luksemburgu po raz pierwszy to ilustruje. Według Trybunału, UE nie może odsyłać migrantów oczekujących na decyzję o udzieleniu azylu, do krajów trzecich, których granice prawne nie odpowiadają ich rzeczywistym granicom. Wynika z tego, że Włochy nie mogą przenosić egipskich i bengalskich migrantów do ośrodków dla uchodźców w Albanii. Wszystko to w oczekiwaniu na masowy eksodus Mołdawian po wywołaniu wojny w Naddniestrzu.

18 października włoski sąd orzekł, że dwunastu bengalskich i egipskich migrantów, którzy zostali uratowani na morzu i ubiegali się o prawo do azylu, nie może przejechać przez kraj trzeci. Z politycznego punktu widzenia decyzja ta wydaje się niweczyć plan Borisa Johnsona dotyczący relokacji migrantów. Brytyjczycy chcieli wysłać ich tysiące kilometrów dalej, do Rwandy, podczas gdy Włosi byli „zadowoleni” z wysłania ich kilkadziesiąt kilometrów dalej, do Albanii.

Sąd oparł swoją decyzję na wyroku z 4 października 2024 r., wydanym nie przez Europejski Trybunał Praw Człowieka (ETPC), znany jako „Trybunał w Strasburgu”, który podlega Radzie Europy, ale przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, znany jako „Trybunał w Luksemburgu”, którego Wielka Brytania już nie uznaje. Dla wielu to rozróżnienie może wydawać się trywialne. Ujawnia ono jednak, że kwestia migracji, dotychczas zdominowana przez „postępowe” myślenie sędziów ETPC, finansowanych przez George’a Sorosa, podlega obecnie innej logice.

ETPC orzekł, że migranci muszą mieć możliwość skorzystania z

Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), gdy ich sprawa jest rozpatrywana przez sądy na kontynencie. W związku z tym odmówił zezwolenia osobom uratowanym na morzu na zejście na ląd w najbliższym porcie, zgodnie z wymogami prawa morskiego, ale wymagał, aby zostały one przewiezione do UE w tranzycie. W związku z tym uznał ich tranzyt przez Rwandę za nielegalny, ale nie mógł sprzeciwić się ich tranzytowi przez Albanie, która podpisała konwencję.

Trybunał Sprawiedliwości UE nie orzeka w kwestiach związanych z prawami człowieka. Weryfikuje on jedynie stosowanie dyrektyw UE [1]. Jest to sąd administracyjny. Dyrektywa 2013/32, która określa obowiązujące procedury, uchyliła dyrektywę 2005/8. Stary tekst zawierał wyjaśnienie, które Komisja Europejska usunęła z nowego tekstu. Trybunał stwierdził, że nie jest możliwe wyznaczenie jako „bezpiecznych”, a zatem jako miejsca docelowego migrantów, którym nakazano opuszczenie kraju, państw, z których niektóre nie są „bezpieczne”. W tamtym czasie celem był zakaz repatriacji Syryjczyków do ich kraju, nawet jeśli jego część nie była objęta działaniami wojennymi. Unia Europejska dostosowała swoją politykę do polityki Stanów Zjednoczonych i Izraela. Chciała pozbawić Syrię ludności, aby osłabić ją militarnie przed dżihadystami.

Jest to zastosowanie teorii militarnej NATO: „migracja jako broń stosowana w wojnie”. Koncepcja ta została po raz pierwszy wykorzystana podczas wojen w Jugosławii. CIA udało się przekonać Kosowian, by opuścili swój kraj i uciekli przed walkami, które Belgrad prowadził przeciwko terrorystom z KLA. Długa kolumna cywilów przedostała się do Macedonii wzdłuż linii kolejowej. Macedończycy powitali ich z pewnym zaskoczeniem. Obrazy tego exodusu zostały wykorzystane przez służby komunikacyjne NATO, aby zapewnić, że prezydent Slobodan Milošević represjonuje mniejszość kosowską, a tym samym usprawiedliwić swoją nielegalną inwazję na Jugosławię.

Koncepcja ta została zbadana przez Kelly M. Greenhill [2]. Została ona wykorzystana przez CIA do próby obalenia

prezydenta Nicolása Maduro poprzez zmuszenie ponad 5 milionów Wenezuelczyków do ucieczki [3]. Istnieją zatem dwa możliwe wojskowe zastosowania migracji: albo oskarżenie rządu o represje, albo pozbawienie go ludności.

Ważne jest, aby zrozumieć, że wbrew temu, co mogłoby się wydawać na pierwszy rzut oka, celem tych migracji nie jest ucieczka przed wojną, ale stanie się wojną. Często poprzedzają one operacje wojskowe.

Koncepcji tej nie należy mylić z koncepcją kapitalizmu wyrażoną przez Petera Sutherlanda w dniu 21 czerwca 2012 r. podczas przesłuchania w brytyjskiej Izbie Lordów [4]. Stwierdził on, że każda osoba musi mieć możliwość studiowania i pracy w wybranym przez siebie kraju, co jest niezgodne z wszelkimi politykami ograniczającymi migrację; oraz że migracja tworzy kluczową dynamikę rozwoju gospodarczego, niezależnie od tego, co mówią obywatele krajów przyjmujących. W związku z tym, podsumował, Unia Europejska musi podważyć homogeniczność narodów wchodzących w jej skład.

To właśnie ta wizja gospodarcza została opracowana przez Ulricha Grillo, prezesa Federacji Przemysłu Niemieckiego, 22 grudnia 2014 r., aby wezwać kanclerz Angelę Merkel do sprowadzenia 800.000 imigrantów do jej kraju [5].

Sekretarz Generalny ONZ, António Guterres, bronił tej wizji gospodarczej. Doradzał mu w tym Peter Sutherland. Przedstawiając projekt Globalnego Paktu na rzecz Bezpiecznej, Uporządkowanej i Regularnej Migracji, jego specjalna przedstawicielka, Louise Arbour, powiedziała: „Demografia sugeruje, że jeśli chcą utrzymać swój obecny poziom gospodarczy, a nawet rozwinąć swoje gospodarki, [bogate kraje] będą musiały przyjmować dobrze wykształconych pracowników zagranicznych, aby sprostać wymaganiom rynku pracy [6]”.

Przez lata ta wizja migracji była wspierana przez George'a Sorosa poprzez jego wpływ na ETPC [7]. Jego celem była

destabilizacja państw w imię jego wizji „otwartych społeczeństw”.

Decyzja Trybunału Sprawiedliwości UE nie ma nic wspólnego z cyklem politycznym, który ją poprzedzał, ale wyłącznie z doświadczeniami NATO w Jugosławii, regionie Wielkich Jezior [w Afryce], Libii, Syrii, Wenezueli, a wkrótce także w Mołdawii.

Trybunał oparł swoją decyzję właśnie na analizie sytuacji w tym kraju. Mołdawia uzyskała niepodległość po rozpadzie ZSRR 27 sierpnia 1991 r., osiem dni po tym, jak Naddniestrze ogłosiło niepodległość 19 sierpnia. Ta mała republika była kolejno uznawana za ukraińską, a następnie po pakcie Ribbentrop-Mołotow została włączona przez Stalina do Rumunii pod nazwą Mołdawia. Przez trzydzieści trzy lata oba podmioty były całkowicie odrębne, chociaż w 1991 r. Organizacja Narodów Zjednoczonych zarejestrowała Naddniestrze jako region Mołdawii. Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że Mołdawia nie jest „bezpieczna”, ponieważ Naddniestrze jest regionem „rebelianckim”, który był w pełni niezależny jeszcze przed uzyskaniem niepodległości przez Mołdawię.

Tak się składa, że Naddniestrze, obecnie Dniestrzańska Republika Mołdawska, musiało stawić czoła NATO w wojnie fałszywie przedstawianej przez Zachód jako „mołdawska wojna domowa” (sic), mimo że armia mołdawska nigdy nie brała w niej udziału. 17 września 2006 r. 97,2% populacji tej małej republiki poprosiło w referendum o przyłączenie się do Federacji Rosyjskiej. Ponownie złożyła ona wniosek w 2014 r., kiedy sąsiedni Krym został przyjęty do Federacji Rosyjskiej [8].

Kiedy 5 września 2019 r. Rand Corporation, think-tank amerykańskiego lobby wojskowo-przemysłowego, przedstawił Izbie Reprezentantów swój plan Overextending and Unbalancing Russia, jego członkowie nalegali na rozpoczęcie wojny na Ukrainie, a w przypadku jej braku – w Naddniestrzu [9]. Biorąc pod uwagę militarną porażkę integralnych nacjonalistów na Ukrainie,

Waszyngton planuje podnieść poprzeczkę i rozpocząć wojnę w Naddniestrzu/Mołdawii [10].

Po opracowaniu planu przez RAND Corporation, małe rączki stworzyły w Wikipedii strony w 43 językach poświęcone „wojnie dniestrzańskiej” z 1992 r. To doskonała ilustracja tego, jak działa atlantycka propaganda. Prezentacja wydarzeń pomija rolę CIA w walkach. Siły NATO są opisane jako „mołdawskie”, podczas gdy w rzeczywistości były rumuńskie. Proszę porównać te strony z artykułem, który napisałem na ten temat siedemnaście lat temu [11]. Proszę sprawdzić odnośniki. Ta fantazyjna narracja będzie powtarzana w dobrej wierze przez wszystkich zachodnich dziennikarzy.

W dniu 20 października 2024 r. Mołdawianie mieli wybrać swojego prezydenta i głosować nad tym, czy ich wniosek o przystąpienie do Unii Europejskiej powinien zostać zapisany w konstytucji. Niespodzianka: zdecydowali się ponownie wybrać pronijną Maię Sandu na prezydenta, ale zagłosowali przeciwko przystąpieniu ich kraju do tej ponadnarodowej organizacji. Plan Waszyngtonu zakładał swego rodzaju powtórkę zamachu stanu na placu Majdan z 2014 roku. Tym razem celem nie było przejęcie władzy przez „integralnych nacjonalistów”, ale sprowokowanie wojny z Naddniestrzem. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stanął na czele zakazu powrotu do Mołdawii obywateli, którzy odmówili udziału w zamachu.

Prezydent Maia Sandu rozpoczęła od potępienia „bezprecedensowego ataku na demokrację”. „Grupy przestępcze, działające w porozumieniu z zagranicznymi siłami wrogimi naszym interesom narodowym, zaatakowały nasz kraj dziesiątkami milionów euro, kłamstwami i propagandą”, aby »uwięzić nasz kraj w niepewności i niestabilności«, powiedziała. Następnie, w drugim kroku, Komisja Wyborcza ogłosiła 50,28% zwycięstwo na „tak”, po podliczeniu głosów Mołdawian za granicą; wynik ten został powszechnie potępiony jako oszustwo w Mołdawii, ale oklaskiwany przez zachodnią prasę.

Autorstwo: Thierry Meyssan

Tłumaczenie: Pecuniaolet

Źródło: Voltaire.net.org

Przypisy

[1] Affaire C-406/22, Ordonnance du 4 octobre 2024, Cour européenne de Justice.

[2] „Strategic Engineered Migration as a Weapon of War”, Kelly M. Greenhill, Civil War Journal, Volume 10, Issue 1, July 2008. „Understanding the Coercive Power of Mass Migrations,” in Weapons of Mass Migration: Forced Displacement, Coercion and Foreign Policy, Kelly M. Greenhill, Ithaca, 2010. „Migration as a Coercive Weapon: New Evidence from the Middle East”, in Coercion: The Power to Hurt in International Politics, Kelly M. Greenhill, Oxford University Press, 2018.

[3] „The Venezuelan Disinformation Campaign”, translation Roger Lagassé, Voltaire Network, 6 September 2019.

[4] „The puppeteers of the migration crisis”, Thierry Meyssan, Translation Pete Kimberley, Voltaire Network, 2 May 2016.

[5] „The phoney »refugee crisis«”, Thierry Meyssan, translation Pete Kimberley, Voltaire Network, 7 September 2015.

[6] „EU should 'undermine national homogeneity' says UN migration chief”, Brian Wheeler, BBC, June 21st, 2012.

[7] Les ONG et les juges de la CEDH (2009-2019) et L'impartialité de la CEDH – Problèmes et Recommandations, Grégor Puppink, Delphine Loiseau et Nicolas Bauer, Centre européen pour le droit et la justice (2020 et 2023).

[8] „Transnistria seeks to join Russian Federation”, Voltaire Network, 24 March 2014.

[9] Overextending and Unbalancing Russia, James Dobbins, Raphael S. Cohen, Nathan Chandler, Bryan Frederick, Edward Geist, Paul DeLuca, Forrest E. Morgan, Howard J. Shatz, Brent Williams, Rand Corporation, April 2019. Voir aussi les détails du plan dans Extending Russia : Competing from Advantageous Ground, Raphael S. Cohen, Nathan Chandler, Bryan Frederick, Edward Geist, Paul DeLuca, Forrest E. Morgan, Howard J. Shatz & Brent Williams, Rand Corporation, May 25, 2019.

[10] „Rand Corp: how to destroy Russia”, Manlio Dinucci, translation Pete Kimberley, Il Manifesto (Italy), Voltaire Network, 21 May 2019.

[11] „En 1992, les États-Unis tentèrent d'écraser militairement la Transnistrie”, Thierry Meyssan, Réseau Voltaire, 17 juillet 2007.